

Románia nem engedett át orosz csapatokat.

A román kormány cáfolata Hangok a hazai románság köréből.

(Saját tudósítónktól.) Napok óta a leghatározottabb formában terjedt el a hír a szerbiai defenzívánkkal kapcsolatban s itt-ott a sajtóban is visszhangja támadt, hogy Oroszország csapatokat szállított Szerbiába Románián át. Ezt a kétségtelenül nagyjelentőségű tényt, a hír szerzői, vagy terjesztői különböző jól értesült forrásból származó adatokkal támogatták. Ilyen hír volt az, hogy Románia elrendelte az összes vasuti kocsik kiürítését és katonai célokra való átengedését, valamint az, hogy a román kormány minden vasuti kocsiját Unghei határállomásra rendelte azért, hogy ott nyolcvan katonai vonatot alakítsanak, melyek az orosz katonaságot Románián át Szerbiába fogják szállítani.

Mondanunk sem kell, hogy ezek a hírek a legkellemetlenebbül érintették a közönséget, amely a romániai hivatalos nyilatkozatok alapján semlegesnek tudta Romániát, de különösen kellemetlenül érintette a magyarországi románokat, akik s nehéz időkben hazafiasságuknak gyönyörű példáit szolgáltatták s akik — bár semmi befolyásuk nincs Románia elhatározásaira — mindig kizártnak tartották, hogy Románia a monarchia és Németország ellen foglaljon állást.

Talán éppen a magyarországi románok utján, talán másként, de tény, hogy az orosz csapatoknak Románián történt átszállításának a híre eljutott a román irányadó körökhez is, ahonnan most a leghatározottabban megcáfolják a híresztelést. A magyarországi román nemzetiségi párt hivatalos lapját, a „Romanul“-t ugyanis a legilletékesebb helyről fölhivatalmázták annak a kijelentésére, hogy az orosz kormány sohasem is kérte, hogy Románia orosz csapatokat engedjen keresztül a területén, de különben is ennek a megengedés Romániának a háborúba való beavatkozását jelentené, aminek pedig nyilvánvalóan semmi nyoma sincs.

Eddig szól a Romanul cáfolata, amelyet részint azért közlünk, mert forrásának komolyságában kételkedni nem lehet, részint azért, mert fontos közérdek, hogy ilyen feltétlenül riasztó és valótlan hírek, amelyek itthon a nemzetiségi egyetértést is könnyen megzavarhatják, a közvéleményben gyökeret ne verhessenek.

Hogy pedig a mi románjaink gondolkozása milyen, annak bizonyítéka az a levél, amelyet egy erdélyi román bányamérnök írt és amelyet egy olvasónk szívésségéből közlünk. Az érdekes levél így szól:

„Romániában két párt van. Mind a két párt végeléjára egy és ugyanaz; mind a kettő nemzeti alapon áll és mind a kettő erős Romániát akar. Az egyik párt azt hiszi, hogy Románia akkor lesz erős és a szlávság tengerében csak úgy tarthatja fenn önállóságát és úgy fejlesztheti nemzeti ideáljait, ha az országot a mi kárunkra nagyobbitják, ha Erdélyt Romániához csatolják: Ez a párt még nem érett arra, hogy saját nemzetének sorsát dirigálja; ez a párt nemcsak Románia, de az egész román nemzet sírját ássa. Abban a pillanatban, amelyben ez a párt Romániában győz, Románia mint királyság elveszett és

minden román nemzetiségű ember gyászlobogót tüzhet kunyhójára, tekintet nélkül arra, hogy a világnak melyik részében él, tekintet nélkül arra, hogy milyen honos. Románia fennáll és addig lesz erős, míg Magyarország erős, — Magyarország gyöngítése Románia vesztét jelenti. Romániában a monarchiaellenes pártot a esőcseléken kívül, melyet az orosz pénz hevit patriotizmusra, az intelligenciának az a része képezi, mely Franciaországban művelődik. Ott költi el „francia módon“ pénzét és ha kifogy belőle, hazajön politizálni és egy orosz bankóért képes a hazáját is elzalogosítani (tiszteltet a kivételeknek). Tanulmányozza csak jobban az a román politikus saját hazájának történelmét és meg fogja benne találni, hogy Romániában a kultura alapját nem a nyugati vetette meg, sem pedig az orosz, hanem Lázár professzor, aki Erdélyben született, itt nevelkedett és itt szerezte meg magának azt az intelligenciát és tudományt, mellyel képes volt egy egész országnak szellemi táplálékot nyújtani. Az erdélyi románság mérvadó politikusa sohasem gravitálta koda, hogy Erdélyt Romániához csatolják, sőt mondhatom, hogy mindig és minden alkalommal az ilyen áramlatok ellen küzdöttek. Nem tagadták soha, hogy románok, de azzal is tisztában voltak és vannak, hogy hazájuk itt van, melyet ha bárki is megtámadná, azt életük árán is meg fogják védeni. Ha Románia ilyen körülmények között elvesztené az esztét és megtámadna bennünket, azt hiszem, Belgium sorsára jutna. Egy ország ereje nem négyzetkoliméterekben, sem pedig a lakosság számában, hanem a lakosság morális erejében rejlik. Nem tudom, mit hoz a holnap, de bízom abban, hogy ha nem ma, de holnap biztosan mint győztesek kerülünk ki a háborúból. A külső ellenségtől nem kell félnünk. A magyarországi románság eddig jól viselkedett és remélem, hogy a jövőben is meg fogják tenni hazájukkal szemben kötelességüket“.

BOROEVICS A MAGYAR FÖLD-MIVELŐKRŐL.

A Gazdaszövetség megkérte Boroevics hadseregpáncsnokot, hogy sziveskedjék nyilatkozni a magyar földmivelők harci érenyeiről. A hadvezér erre a következő választ küldte:

A magyar gazda, a nemzet e gyöngye, kiválóan harcolt. Vitéz, kitartó, az időjárás viszontagságaival és a nélkülözésekkel szemben majdnem érzéketlen, mindig jókedvű, engedelmese és ragaszkodó, mint egy jó gyermek. A magyar gazda örömmel adja oda verejtékének és vérének utolsó cseppjét is. Én 36 évvel ezelőtt Szerajevó ostrománál megtanultam a magyar gazdát becsülni, ma Tomasow, Grodek, Przemysl és még sok más csata után csodálom. Az Isten tartsa meg Magyarországot legerősebb oszlopait: a magyar gazdákat!

Boroevics, gyalogsági tábornok.

Hozzájárulhatunk sok könny felszárításához, ha varrási, javítási és kötése munkáinkat a feministák varróműhelyében rendeljük meg.

Egyiptom népének reménye.

Beszélgetés Farid nacionalista vezérrel.

A Neue Freie Presse konstantinápolyi levelezőjének alkalma nyílt az egyiptomi nacionalisták vezérével Mohamed Farid beyjel Egyiptom helyzetéről beszélgetést folytatni. Farid már egy idő óta hazájától direkt hírek nélkül van távol és többé-kevésbé az újságokra van utalva, de mint a viszonyok pontos ismerője, bárkinél jobban képes a pillanatnyi helyzetről találó képet alkotni magának.

Farid véleménye szerint Anglia minden eszközzel azon dolgozik, hogy megnyerje Egyiptom lakosságát; ehhez segítségül veszi a tőle függő személyeknek, mint a Szudán nagykádijának és a kairói sheik ül izlámnak a befolyását. Hogy a lakosságot megnyugtassák, a legmesszebbmenő ígéretekkel operálnak.

Farid mindazonáltal meg van győződve, hogy Egyiptomnak és Szudánnak az összlakossága egyetért az angol uralom elleni gyűlöletben. Ép úgy biztosra veszi az angolok kiűzésének a lehetőségét.

Hogy a lakosság most látszólag érzéketlenül várja a dolgok fejlődését, annak senkit sem szabad tévedésbe ejtenie. Időelőtti fellépés a legborzalmasabb üldözésnek tenné ki őket, de a Suez-csatornánál elérendő első török siker napján Egyiptom és Szudán a maga egészében föllázad.

Farid és barátai az angoloknak Egyiptomban való legyőzetése után az 1882-ig érvényes állapotokat akarják ismét életbe léptetni, t. i. a szultán szuverenitása által korlátozott belső függetlenséget, még pedig Abbas Hilmi khedive uralma alatt, mert ha a nacionalisták nem is értettek mindig vele egyet, most a cél és érdekek közössége köti őket vele össze.

A nacionalisták és a törökök közt is teljes az egyetértés. Az egyiptomiak mindnyájan tárt karokkal várják a török csapatokat, mivel ezek mint felszabadítók és nem mint hódítók jönnek és nincs semmi ok arra, hogy a törökök és egyiptomiak jövőbeni legjobb egyetértésében kételkedjenek.

Farid bey megerősítette előttem azt, a mit a khedive nem régiben Egyiptomnak az angolok által való kizsákmányolásáról nekem mondott. Hozzátette, hogy Londonban minden nyilvános szállításra külön iroda volt, amely minden szokás ellenére már nem is hirdetet árlejtést a közszállításokra, hanem azokat tetszése szerint és magától értetődően csakis angoloknak adta, akik aztán a szegény egyiptomiak rovására meggazdagodtak és az országot lelkiismeretlenül kizsákmányolták.

Várnay L. könyvesháza

Telefonszám: 81.

SZEGED, Kárász-utca 9.

Telefonszám: 81.

Raktáron tartja a legszebb karácsonyi és újévi ajándékokat.